

Rozjímanie na stredu 1. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na stredu 1. týždňa
v Cezročnom období.

Navrhované témy sú: Ježiš
uzdravuje Šimonovu svokru; v
modlitbe objavujeme Božie
túžby; modlíme sa, aby sme
pripravili svoju dušu na Božiu
milosť.

ŠIMONOVA SVOKRA MÁ horúčku a
nezdá sa, že by bola dočasná. Preto
nám svätý Marek, ktorý nadväzuje
na kázanie svätého Petra, hovorí o
tom, ako sa ponáhľajú, aby to
oznámili Ježišovi a požiadali Ho, aby

ju prišiel navštíviť. Je to rovnaký zhon, aký má táto dobrá žena, keď sa uzdraví, aby začala slúžiť Pánovi a jeho učeníkom. Horúčka zmizne a ona sa okamžite vrhá pomáhať Ježišovi.

V poslaní každého kresťana sa milosť spája so slobodnou odpoveďou každého z nás, všetko je to Božia iniciatíva s naším malým zrnkom piesku. „V našom duchovnom živote je nevyhnutné zachovávať prikázania, ale ani tu sa nemôžeme spoliehať na vlastné sily: základom je Božia milosť, ktorú dostávame v Kristovi, tá milosť, ktorá nám prichádza z ospravedlnenia, ktoré nám dáva Kristus, ktorý už za nás zaplatil. Od neho dostávame tú bezpodmienečnú lásku, ktorá nám zasa umožňuje milovať konkrétnym spôsobom“[1]. Táto žena okamžite zabúda na svoju situáciu a s radosťou sa púšťa do zdieľania toho, čo dostala. Môže to však urobiť len

preto, že ju Kristus uzdravil. Preto prišiel, aby nás zachránil, aby splnil naše najhlbšie túžby a sny.

Tento zázrak je prvým zo série znamení, ktoré Ježiš vykoná v tomto meste pri jazere. Celé mesto sa zhromaždilo okolo dverí Šimonovho domu. Ježiš vracia nádej celej generácii. Šimonova svokra prispieva svojou službou a je ľahké predstaviť si vzrušenie hostiteľky z návštevy učiteľa z Nazareta. „I uzdravil mnohých, ktorých trápili rozličné neduhy, a vyhnal mnoho zlých duchov“ (Mk 1, 34), rozpráva evanjelium. Šimonova svokra bola šťastná, že sa v jej dome, v tieni jej strechy, zdieľalo toľko radosti.

DNEŠNÉ EVANJELIUM nám ukazuje, ako sa začínajú Ježišove dni:
„Včasráno, hneď na úsvite, vstal a

vyšiel von. Utiahol sa na pusté miesto a tam sa modlil“ (Mk 1, 35). Je to zároveň obraz toho, čo je v jeho živote najdôležitejšie. Kontrast možno jasne vnímať, keď sa hovorí, že *včasráno* sa ide modliť a *večer* sa dejú uzdravenia. Sila, ktorá z neho vychádza a všetkých uzdravuje, pochádza z tohto kontaktu s jeho Otcom. Aj v modlitbe sa učíme stotožňovať sa s Božími túžbami. Snažíme sa, aby nás deň neprekvapil, nechceme si nechať ujstť príležitosť tešiť sa z Ježišovho poslania.

Tak ako Kristus, nájsť si prvú chvíľu dňa na modlitbu je spôsob uplatnenia slobody. S Bohom sa človek nestretáva preto, že musí, ale preto, že medzi tisíckami vecí dňa nechceme zmeškať to, čo je dôležité. Možno je prekvapujúca Ježišova ochota stiahnuť sa, ak už bol v neustálom kontakte so svojím Otcom. Týmto príbehom nám Boží Syn ukazuje, že potrebuje modlitbu, aby

mohol vykonávať svoje poslanie. Ešte pred umučením, v ktorom dá svoj život ako výkupné za nás, ho vidíme, ako sa opäť utiahne do modlitby.

Keď sa Šimon vydáva hľadať svojho učiteľa, snaží sa ho presvedčiť, že je potrebné, aby sa opäť stretol s ľuďmi. Jasne mu hovorí: „Všetci ťa hľadajú“ (Mk 1, 37). Ježiš mu však ukazuje, že teraz musia ísť do iných miest, chce, aby všetci mali možnosť stretnúť sa s Bohom. Odmietá tam zostať, je spokojný so svojou prácou, ale je pohnutý dušami, ktoré na neho čakajú. V skorých ranných hodinách toho dňa sa Kristus po dialógu s Otcom okamžite vydáva na cestu.

PREČO BOH CHCE, aby sme sa modlili? Aj svätý Augustín sa čudoval: „Môže sa zdať zvláštne, že nás k modlitbe nabáda ten, kto pozná

naše potreby skôr, ako mu ich odhalíme, ak nepochopíme, že náš Boh a Pán nemá v úmysle, aby sme mu odkryli svoje túžby, lebo o nich určite nemôže nevedieť, ale že má v úmysle modlitbou zväčšovať našu schopnosť túžiť, aby sme sa stali schopnejšími prijímať dary, ktoré pre nás pripravuje. Jeho dary sú naozaj veľmi veľké a naša schopnosť prijímať je malá“[2]. Práve kvôli tomu sa ideme modliť: aby sme zväčšili schopnosť svojho srdca prijímať všetky dary, ktoré pre nás Boh pripravil.

Ten, kto najviac túži a prosí, dostáva najviac, pretože Boh počíta s tým priestorom, ktorý otvára v našom srdci. Ten, kto vie, že si to nezaslúži, a preto je povzbudený prosiť o nemožné, vytvoril vo svojej duši priestor pre milosti, ktoré chce Boh vyliat plnými rukami. „Ak si Krista málo vážime, aj to, čo dúfame dostať, bude malé. Tí, čo po vypočutí jeho

prislúbení veria, že sú to priemerné dary, hrešia, a hrešíme aj my, ak nevieme, odkiaľ sme boli povolaní, kto nás povolal a na čo nás určil“[3].

Svätý Josemaría bol presvedčený o tom, čo Boh dokáže dať tým, ktorí ho prosia: „Modlitba – aj tá moja – je všemohúca“[4]. Modlitbou, neustálym prosením, sa ozýva to, čo nám Boh chce dať. To, o čo ho prosíme, už dlho pripravuje, ale chce, aby sme mu to odhalili, aby sme neohrozili svoju slobodu. „Matka moja, ty si Matka Božia,“ prosil aj zakladateľ Opus Dei, ktorý chcel vždy obnoviť dispozície svojej modlitby, „povedz mi, čo mu mám povedať, ako mu to mám povedať, aby ma počúval“[5].

[1] František, *Audiencia*, 29-IX-2021.

[2] Svätý Augustín, *List* 130, č. 17.

[3] *Liturgia hodín*, 22. nedeľa v
cezročnom období, Autor z 2.
storočia.

[4] Svätý Josemaría, *Vyhňa*, bod 188.

[5] Svätý Josemaría, *En diálogo con el
Señor*, “Rezar con más urgencia”, bod
5.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/rozjimanie-na-
stredu-1-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/rozjimanie-na-stredu-1-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(02.04.2026)